

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/55/2018
Identifikačné číslo spisu: 7514203587
Dátum vydania rozhodnutia: 17.08.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7514203587.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkýň 1/ B. O., bytom K. XXX, XXX XX, 2/ A. S., bytom E. XXX/XX, E. a 3/ P. Č., bytom Č. Č.. XXXX/XX, E., zastúpených JUDr. Jozefom Váškom, so sídlom Szakkayho 1, 040 01 Košice, proti žalovanému Ministerstvu vnútra SR, Bratislava, so sídlom Drieňová 22, 826 86 Bratislava, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 15 C/69/2014, o dovolaní žalobcov 1/ až 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. júna 2017 sp. zn. 5 Co 102/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 28. júla 2016 č.k. 15 C 69/2014- 167 žalobu zamietol; stranám sporu náhradu trov konania nepriznal. Súd prvej inštancie takto rozhodol s odôvodnením, že z ust. § 218 Občianskeho zákonníka (účinného v čase uzavretia kúpnej zmluvy) vyplýva, že vyporiadaniu práva osobného užívania pozemku pri prevode stavby stojacej na tomto pozemku je povinnosťou nadobúdateľa stavby, taktiež z ustanovenia § 219 Občianskeho zákonníka vyplýva, že právo osobného užívania pozemku, na ktorom je zriadená stavba, zanikne, ak stavba prejde do socialistického spoločenského vlastníctva, pričom právo osobného užívania sa musí vyporiadať. Uvedené ustanovenie však podľa súdu prvej inštancie nerieši otázku, medzi kým malo dôjsť k vyporiadaniu zanikajúceho práva osobného užívania, či totižto predávajúci, v danom prípade právny predchodca žalobkýň (U. O. a manželka), ktorý predal stavbu Jednote socialistickej organizácii, má nárok na úhradu ceny práva osobného užívania voči tejto organizácii, a či voči bývalému Národnému výboru, s ktorým uzavrel dohodu o zriadení práva osobného užívania. Konštatoval, že je však isté, že s vlastníctvom stavby na nadobúdateľa prechádza aj právo osobného užívania pozemku. Vyporiadanie práva osobného užívania pozemku v prípade uvedenom v ust. § 218 Občianskeho zákonníka, nezveruje zákon súdu ale iba dohode účastníkov. Z uvedeného je teda podľa súdu prvej inštancie zrejmé, že predávajúcim, U.G. O. s manželkou, zaniklo právo osobné užívania k predmetnému pozemku, kúpno-predajnou zmluvou zo dňa 27. augusta 1971, následne bol pozemok CKN č. 334/4 daný hospodárskou

zmluvou do trvalého užívania Jednote spotrebné družstvo Košice, i keď táto zmluva žalovaným súdu predložená nebola, z LV č. XXX k.ú. K. (č.l. 16) je zrejmé, že takáto zmluva existovala, lebo inak by nemohol byť vykonaný zápis do EN, na základe § 18 ods. 1 zák. č. 278/1993 Z.t. o správe majetku štátu, sa právo trvalého užívania dňom 1. januára 1994 zmenilo na nájom majetku štátu. Na námietku zástupcu žalobkyní 1/ až 3/, že zápis v prospech žalovaného bol až v roku 1983, súd prvej inštancie poznamenal, že 31. mája 1983, Slovenská štátna sporiteľňa zaslala na kataster potvrdenie o splatení pôžičky, ktorá bola zabezpečená obmedzením prevodu predmetnej nehnuteľnosti, a na základe týchto skutočností požiadal nový nadobúdateľ Československý štát o zápis vlastníckeho práva do Katastra nehnuteľností.

2. Na odvolanie žalobkyní 1/ až 3/ Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. júna 2017 sp. zn. 5 Co 102/2017 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odvolací súd v odôvodnení uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie a jeho právnym názorom. Konštatoval, že súd prvej inštancie preukázané skutočnosti v spore premietol do záverov o skutkovom stave (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne vyjadruje skutkový stav veci podľa § 215 CSP a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie, vec aj správne právne posúdil (ide o výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, prečo pod tieto ustanovenia podradil zistený skutkový stav a ako ho prípadne vyložil so zreteľom ku skutkovému stavu vo vzťahu k predmetu konania a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Dôkazné bremeno mali stále v spore žalobkyne 1/ až 3/, pričom nepreukázali, že by žalovaný nenadobudol vlastnícke právo a ony sa dostali do dôkaznej núdze. Konštatoval, že súd prvej inštancie vyvodil svoje závery na základe vykonaného dokazovania bez iniciatívy žalobkyní 1/ až 3/ a jeho záver je presvedčivým argumentmi podložený a vychádza zo zisteného skutkového stavu, lebo vždy ak by aj bola kúpna zmluva z r. 1971 v časti neplatná, je to len skutočnosť, od ktorej sa odvíjajú zákonné podmienky vydržania. Preto ak požiadal nový nadobúdateľ Československý štát o zápis vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností v roku 1983, po tom, čo Slovenská štátna sporiteľňa zaslala na kataster potvrdenie o splatení pôžičky, zabezpečenej obmedzením prevodu predmetnej nehnuteľnosti, správne aj bolo žiadateľovi a novému nadobúdateľovi vlastníckeho práva vyhovené. Podmienky vydržania vlastníckeho práva sú ustálenou súdnou praxou rešpektované a vyžadujú hlavne aj v prípade neplatnosti kúpnej zmluvy dobromyseľnosť právneho predchodcu pri nadobudnutí vlastníckeho práva, ktorý jednoznačne vedel akú zmluvu uzatváral a že nemal vyporiadaný pozemok. Až potom po preukázaní podmienky vydržania nastupuje ďalšia zákonná podmienka, t.j. vydržacia doba, ktorá je v zákone určená a oprávnenosť držby, nepretržitosť držby počas vydržacej doby, tieto podmienky neboli aj vzhľadom na dlhodobé užívanie predmetných nehnuteľností už splnené právnym predchodcom žalobkyne 1/, ktorý nebol dobromyseľný po podpise kúpnej zmluvy z roku 1971. Odvolací súd dospel k záveru, že ani žalobkyňa 1/ v zásade nemohla nadobudnúť predmetné pozemky v dobrej viere a nemôžu ani patriť do dedičstva po jej právnom predchodcovi. Skutočnosť, že žalobkyňa 1/ mala informáciu o zastavanosti predaných pozemkov ako aj informáciu o osobnom užívaní k predmetnej parcele na základe rozhodnutia Okresného národného výboru Trebišov z 18. septembra 1967, spôsobujú nedostatok dobromyseľnosti, ktorá je dôležitá aj pri jednoznačnosti uzavretia dohody o zriadení práva osobného užívania k pozemku medzi Miestnym národným výborom v Slanci a neb. F. O. zo 4. augusta 1967. Odvolací súd dodal, že ani v rokoch sedemdesiatych (r. 1971 - zmluva) nemohla žalobkyňa 1/ pozemok deliť, oplcovať, ktorý bol vlastníctvom štátu a ani ten vydržať.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalobkyne 1/ až 3/ dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovali z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, lebo rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. V dovolaní uviedli, že odvolací súd nesprávne v právnom zmysle slova posúdil vec. Ďalej namietali, že odvolací súd sa jednoznačne nevysporiadal s platnosťou, resp. neplatnosťou kúpnej zmluvy z 27. augusta 1971, na základe ktorej došlo k prevodu rodinného domu z U. O. a jeho manželky na nadobúdateľa Jednotu SD Košice. Uvádzajú, že obligatórnou súčasťou kúpnej zmluvy, ktorá bola uzavretá 27. augusta 1971 (čo je zákonným titulom na zánik užívacieho vzťahu) je aj dohoda o vyporiadaní užívateľského vzťahu k pozemku. Predmetná kúpna zmluva takéto vyporiadanie neobsahovala. Skutočnosť, že nedošlo k zápisu stavby, resp. užívacieho vzťahu k pozemku jednoznačne dokumentuje skutočnosť, že Jednota SD

Košice si ako nadobúdateľ uvedomovala, že kúpna zmluva z roku 1971 bola uzavretá v rozpore so zákonom, čiže išlo o absolútne neplatný právny úkon, ktorý nemôže mať právne následky. Majú za to, že ich právna argumentácia jednoznačne preukazuje, že predmetná kúpna zmluva je absolútne neplatný právny úkon, nakoľko neobsahoval dohodu o vyporiadaní užívacích vzťahov. Nakoľko ide o absolútne neplatný právny úkon, čo má za následok, že užívacie právo žalobkýň 1/ až 3/, resp. ich právnych predchodcov nezaniklo a toto užívacie právo účinnosťou novely Občianskeho zákonníka k 1. januáru 1992 sa stalo vlastníctvom. Na základe vyššie uvedeného žiadali napadnutý rozsudok zmeniť.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozsudok odvolacieho súdu považuje za vecne a právne správny. Navrhol dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkýň 1/ až 3/ treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie „ďalšie odvolanie“) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 54/2017, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 99/2017, ale tiež napríklad I. ÚS 392/2017).

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

10. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t.j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené

(dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnené uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP); v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

11. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 158/2017, 8 Cdo 99/2017).

12. Dovolací súd posudzoval podané dovolanie podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP). Žalobkyne 1/ až 3/ v dovolaní explicitne uvádzajú, že prípustnosť ich dovolania vyplýva z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Z obsahu dovolania je zároveň zrejmé, že prípustnosť dovolania vyvodzujú aj z § 420 písm. f/ CSP, lebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Z formulácie dovolania vyplýva, že žalobkyne 1/ až 3/ namietajú porušenie práva v súvislosti s (a/) nevykonaním a nesprávnym vyhodnotením dôkazov odvolacím súdom (b) nedostatočne odôvodneným rozsudkom odvolacieho súdu. Dovolací súd preto najskôr posudzoval prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

14. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16. Pokiaľ žalobkyne 1/ až 3/ namietajú (a/) nevykonanie a nesprávne vyhodnotenie dôkazov odvolacím súdom, dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť dodáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

17. K ďalšej v dovolaní uplatnenej námietke, že (b) napadnutý rozsudok dovolacieho súdu je nedostatočne odôvodnený, dovolací súd uvádza, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu (než je zmätočnosť), ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K rovnakému záveru dospelo neskôr tiež zjednocujúce stanovisko najvyššieho súdu, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016 (v dôsledku prijatia CSP), sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať za naďalej aktuálne.

18. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napríklad Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009, prípadne Ryabikh proti Rusku z roku 2003). Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobkýň 1/ až 3/.

19. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (porovnaj II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (porovnaj II. ÚS 76/07).

20. Naostatok najvyšší súd pripomína konštatovanie ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 196/2014 (ktoré sa síce týkalo právneho stavu do 30. júna 2016, je však naďalej aktuálne), v zmysle ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti.

21. Napokon žalobkyne 1/ až 3/ v dovolaní uviedli, že tento ich mimoriadny opravný prostriedok je prípustný podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie dovolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

22. Právna otázka relevantná podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Žalobkyne 1/ až 3/ ale v dovolaní nešpecifikovali právnu otázku, o ktorej tvrdia, že ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi dovolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd rozhodol, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach alebo predpokladoch o tom, ktorú právnu otázku mal dovolateľ na mysli.

23. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (porovnaj analogicky 1 Cdo

23/2017, 2 Cdo 117/2017, 3 Cdo 6/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 78/2017).

24. Z týchto dôvodov najvyšší súd uzatvára, že žalobkyne 1/ až 3/ nedôvodne namietajú existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP a nevymedzili právnu otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Najvyšší súd preto ich dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ a f/ CSP.

25. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.